

Sestava vysmátých expedičníků u chaty Adamek Hütte – zleva Daw, Lucka, Honzík, Miri a Tráva, foto: Honza Šolc

S Trávou na osmitisícovku IV

Expedice Cho Oyu aneb přípravy nejsou jen o fyzičnu

  Honza „Tráva“ Trávníček a Miri Jirková

Přípravy na expedici pokračují. I přesto, že situace v Nepálu je naprosto nepřehledná a vůbec nevíme, jakým způsobem se bude vyvíjet. Jedno je ale jisté... Budeme se snažit odletět a doufáme, že přístupové cesty budou opraveny včas. Na kopci by to již mělo být bez problémů. I po změnách vyvolaných ořesou tam není nic, co by nám mělo nějak zásadně komplikovat život. Nějakou chvíli jsme řešili, zda je správné v pro Nepálce tak těžké situaci neměnit plány a vydat se k nim na výlet v době, kdy oni mají starosti s popadanými domovy. Jen-

že jsme si uvědomili, že je to právě naopak. Ukázat nejen svému okolí, že do té krásné země je možno znovu bezpečně cestovat, je podle nás teď správná cesta. Pro nepálskou ekonomiku představuje cestovní ruch zásadní příjem a hlavně peníze, které utratíme na místě za jídlo, ubytování či služby agentury, jsou ty „přímé“ prostředky, které pomůžou konkrétnímu člověku, bez záhadných ztrát a přerozdělování, k nimž může dojít při přesunu do Asie a další distribuci. Přesto, že jsem aktivně pomáhal Českému rozhlasu se sbírkou pro oblast posti-

ženou zemětřesením, se na tomto místě musím přiznat, že jsem ani neposílal peníze nikam na účet „pomoci Nepálu“. Věřím totiž tomu, že budeme mít možnost helpnout na podzim osobně. A třeba si zas jednou zažijeme tu zmizelou romantiku, kdy jsme na výpravách jedli a spali v jedné místnosti s místňákama a vše bylo takové nějaké bližší a lepší. Tady skuhrám jak šedesátiletý veterán, co? Na naše první předexpediční soustředění jsme vyrazili na výlet na Dachstein. A tam jsem si, jak jsem tak řpal ve stopách své přítelkyně, uvědomil jednu do-

cela zajímavou věc. Že vlastně nemám sebemenší problém uznat, že mnoho osůbek „křehkého“ pohlaví nás – pány tvorstva v mnohém zastihuje. A nemluvíme konkrétně o tom, že moje holka je o pár cm vyšší. Prostě jsem již dávno zjistil, že ve mně není zakořeněna ani špetka šovinismu. Považuji to za úplně přirozenou věc a vždycky mě překvapí, když to tak někdo nemá. Taky se mi nelíbí, když někde slyším říkávat, jak „moje stará“ to či ono. Nějak nám obecně čas od času chybí úcta ke svému okolí a vlastně tím i k sobě samotným. Vždyť lidi kolem sebe si vybírá každý sám. No, ale proč o tom mluvím. V našem expedičním kolektivu máme dvě holky. A obě mají dle mého názoru velkou šanci juknout se na vrchol. Což by byla po dlouhých letech zase pěkná raritka. Snad to všichni ostatní drsní chlapi expedičníci vydejcháme. Další zvláštností by se asi stalo, kdybychom se nahoru vyhrabali společně s Miri jako možná první partnerský a k tomu všemu vegetariánský pár. No, pokud jí to bude šlapat stejně i ve větší nadmořské výšce, je to docela na pořadu dne. Já pořád opakuji dokola a dokola – osmitisícovka není o svalové hmotě, výbušnosti a dynamice, ale o čisté hlavě a vytrvalosti. A to ty baby mají častěji lepší než my. Není důležité doběhnout tam první, ale v klidu dojít svým tempem s dostatkem sil na návrat. Copak bychom tam ještě měli za ne-tradičnosti? Dawovy dlouhé vlasy asi ne, ale málem bych zapomněl, že ten kluk, co jde s námi, vlastně nevídí. A je pravda, že jsem to mnohokrát skoro zapomněl i na svazích Dachsteinu, když jsme společně s Honzíkem pochodovali z Adámka. Daw s ním byl den předtím lézt nějakou pětku a předchozí den spolu vyřepkali ferátku na Dachstein. Já ho měl dostat kamenitou horskou

U vrcholového kříže Dachsteinu

Tak nás vyfotil slepý Honza Říha

Cho Oyu
EXPEDICE
2015

SPOLEČNÝMI
SILAMI NA VRCHOL

CARINTHIA
WWW.CARINTHIASHOP.COM

pěšinou zpátky do údolí a byl jsem fakt hodně překvapen, jak mu to jde na pohodu. Kolikrát jsem si přestal uvědomovat, že Honzík za mnou na ty šutry na cestě nevidí. Řekl bych, že jsme se i za tu chvíli krásně sešli. No ale uvidíme, jaké to bude v minus 30 a ve větru. Na důkaz Honzových skvělých schopností předkládám jeho fotku, tedy chtěl jsem říct naši fotku, kterou on vyfotil. Těším se na další akci, tentokrát se již posuneme výše. Až někam do čtyř tisíc ideálně.

Ted' trochu z jiného soudku. Vráťím se k tomu, co jsem dostal za úkol vám čtenářům popsat. Je to ta slavná příprava na expedici na osmu. Dost často se mě na to lidé ptají i na přednáškách. Když jsem tak o tom přemýšlel, tak vlastně přicházím na to, že se nejde dokonale fyzicky připravit ve svém volném čase, ale že to musí do určité míry člověk pojmout jako životní styl, filosofii. Přestanete rozlišovat, co je volný čas a co šichta. Snažte se během dne různě kombinovat povinnosti (zaměstnání, přednášky, psaní článků, utírání nádobí...) se všemožným pohybem (od kola, běhání, plavání... po jógu) a přitom vždycky odpočívat od toho druhého. I kvůli tomu mám několik prací a u nich velkou časovou flexibilitu. Přelívám svoji energii mezi geodézií, lezeckou stěnu, přednášení, kempy dle momentálních potřeb. Ve finále se bohužel dostáváte do stavu, že je toho všeho tak moc a že vlastně nepřestáváte nestíhat ty důležité věci. Jenže je otázka, které z nich to vlastně jsou :-). No tak se s tím pocitem prostě naučíte žít a je pokoj. Permanentní časový stres je na denním pořádku, tečka. Z pohledu z venku pak sice vypadáte jako šilenci, ale když si v tom všem najdete svoji vyrovnanost a pohodu, tak je vyhráno. Bohužel se to docela špatně slučuje s partnerským životem. Naprosto nepravidelný denní, týdenní, měsíční či celoroční životní rytmus není velká výhra na spoluzítí. Musíte mít velký štěstí a najít stejného blázna. Já ho měl. Naše životní cesty se nedávno prořaly s Miri. S ní se naše myšlení i aktivity a zájmy neuvěřitelně propojily. Skoro bych řekl, že je větší „cvok“ než já.

Je nám jasné, že jsme se společně pusili na tenkou vrstvičku ledu. Ale prostě jsme teď zvolili určitou cestu životem směřovanou k horám, a pokud to nepůjde či nás to přestane bavit, tak holt budeme zase dělat něco jiného. Více

Sápeme se na Dachstein

Poznáte, který z nás nevidí?

Za odměnu

kempy nebo jógu nebo měření. Vždyť je to jedno, něco, co vás užití, se vždycky najde. Nemáme závazky, a tudíž je to jednodušší. Ted' jsem si vzpomněl na zábavnou situaci z minulého týdne. Jedním z mých nových partnerů je finanční a poradenská společnost K2 finance v Plzni (jaká náhoda, že? :-)) No a snažili se mi tam nastavit nějaký model finančního poradenství, který by mi vyhovoval. Dost jsem se bavil. Prý jaké máš jistoty, víze na stáří? Pořídil si místo bytu karavan a cestovat po světě a žít se, jak to půjde..., nebyla zrovna standardní odpověď.

Když už jsme u těch partnerů, to je další, hodně zásadní část expediční přípravy. A další častá otázka. Jak sháníte sponzory? Odpověď – obtížně. První dvě expedice šly z velké části z mého rozpočtu. Tak to je a asi vždy bude. Partneři si vás začnou vážit a „více“ podporovat, až když jim ukážete, že to myslíte vážně a že se na ně po jedné akci nevyprndete. Oni se vlastně většinou postupně změní ze sponzorů v kamarády. Je to velice často o náhodě, s kým se kdy, kde potkáte. Mně se to snad povedlo a měl

jsem a mám na své partnery velký štěstí. Sice je to možná nemístná reklama, ale jmenovat aspoň některé z nich musím. Nejdéle tedy spolupracuji s Progresssem, což je písecká firma nejen na funkční prádlo. V jejich „bambusu“ jsem na kopci navlečený pořád. Mám rád české firmy. Takže to překrývám rakouským peřím od Carinthie (ale ono to přeci není tak dávno, co jsme byli významnou součástí Rakouska-Uherska). A tak bych mohl pokračovat dál a dál. Od železa Singing rockáčského po károšky Yate, boty Lowa a další vybavení od Rockpointu – batohy Osprey, stany Hannah, Ternua svrsky atd. U všech těchto partnerů je pro mne důležité, že se mnou spolupracovat chtějí. A to dlouhodobě. Což znamená, že mě na oplátku za poskytnutou výbavičku „používají“ ve svých katalozích, kampaních a tak dále. A to je zase reklama i pro mě. Ve finále bez této podpory bych často materiálový sponzoring ani neřešil, neboť jsou kolem toho kolikrát takové opletáčky, že si řeknete – radši si ty věci koupím! Ale jak jsem již říkal, jsou to moji kamarádi, tak co bych pro ně neudělal.

Zase zkusím písemně odpovědět na dosti častou otázku. Co bys nám doporučil za věci do hor? Krucíš, lidi, používejte selský rozum. Sice rád poradím, ale když se nad tím zamyslíte, tak na to v 80 % přijдете sami. Dneska je již ta kvalita tak srovnaná, že si vyberete třeba podle barvy. Ne, dělám si legraci. Já budu doporučovat ty věci, který používám. Mám je prostě vyzkoušený a vím, že fungují. Zase takový magor, abych šel do osmi tisíc v něčem, co není úplně OK, jen kvůli tomu, že jsem to dostal, nejsem. Ale zase netvrdím, že jiný výrobce nemůže mít bundu nebo cokoliiv stejně kvalitní. Bohužel český píseček je tak trochu malý a výrobci těch našich svršků, spodků a dalšího materiálu jsou taky lehce pod ekonomickým tlakem. Takže se musíme dívat i jinde. A nemalou roli v tom, koho kde potkáte, jakého nadšence, který je ochoten vás podpořit, kde zaujmete, hraje náhoda. Letos to třeba dopadlo tak, že jedním z našich (já s Miri) hlavních partnerů bude výrobce pletiva – Pletivo Dobrý. Jo, cesty osudu jsou nevyzpytatelné.

CARINTHIA®
WWW.CARINTHIASHOP.COM

SPOLEČNÝMI SILAMI NA VRCHOL

HONZA "TRÁVA" TRÁVNÍČEK
Carinthia's athlete

2014	K2 (8611 m n. m.)
2012	Annapurna (8091 m n. m.)
2011	Manaslu (8163 m n. m.)
2009	Gasherbrum I (8068 m n. m.)

